

Hymnus.

PAnge lingua gloriósi
 Córporis mystérium,
 Sanguinisque pretiósí,
 Quem in mundi pretium
 Fructus ventris generósi
 Rex effúdit géntium.
 Nobis datus, nobis natus
 Ex intácta Vírgine,
 Et in mundo conversátus,
 Sparso verbi sémine,
 Sui moras incolátus
 Miro clausit órđine.
 In suprémæ nocte cœnæ
 Recúbens cum frátri-
 bus,
 Observáta lege plene
 Cibis in legálibus,
 Cibum turbæ duodénæ
 Se dat suis mánibus.
 Verbum caro, panem ve-
 rum
 Verbo carnem éfficit :
 Fitque sanguis Christi
 merum,
 Et si sensus déficit :
 Ad firmándum cor sincé-
 rum
 Sola fides súfficit.
 Tantum ergo Sacramén-
 tum
 Venerémur cernui :
 Et antiquum documéntum
 Novo cedat ritui :
 Præstet fides supplemén-
 tum
 Sénsuum deféctui.
 Genitóri, Genitóque
 Laus et jubilátio,

Salus, honor, virtus quo-
 que
 Sit et benedictio :
 Procedénti ab utrôque
 Compar sit laudátio.
 Amen.

✠. Panem de cœlo præsti-
 tisti eis. ✠. Omne delecta-
 méntum in se habéntem.

Ad Magnif. Añã. O quam
 suávis est *Dómine spíri-
 tus tuus, qui ut dulcédi-
 nem tuam in filios de-
 monstráres, pane suavis-
 simo de cœlo præstíto,
 esuriéntes reple bonis,
 fastidiósos dívites dimít-
 tens inánes.

Oratio.

DEus, qui nobis sub
 Sacraménto mirábili
 passiónis tuæ memóriam
 reliquisti : tribue quæsu-
 mus, ita nos córporis et
 sánguini tui sacra mysté-
 ria venerári; ut redem-
 ptiónis tuæ fructum in
 nobis júgiter sentiámus.
 Qui vivis.

**Ad Completor. et per
 Horas in fine Hymn. dic.**

Jesu, tibi sit glória,
 Qui natus es de Vírgine.

AD MATUTINUM.

Invit. Christum Regem
 adorémus dominántem
 Géntibus : * Qui se mandu-
 cántibus dat spíritus pin-
 guédinem. **Ps.** Veníte. 2.

Hymnus.

Sacris solémniis juncta
 sint gáudia,
 Et ex præcórdiis sonent
 præcónia ;
 Recédant vétera, nova
 sint ómnia,
 Corda, voces, et ópera.
 Noctis recólitur cœna no-
 víssima,
 Qua Christus créditur
 agnum et ázyna
 Dedisse frátribus, juxta
 legítima
 Priscis indúlta pátribus.
 Post agnum typicum, ex-
 plétis épulis,
 Corpus Domínicum da-
 tum discipulis,
 Sic totum ómnibus, quod
 totum síngulis,
 Ejus fatémur mánibus.
 Dedit fragílibus córporis
 férculum,
 Dedit et trístibus sángui-
 nis póculum,
 Dicens, Accípite quod tra-
 do vásculum,
 Omnes ex eo bibite.
 Sicsacrificium istud instí-
 tuit,
 Cujus officium commítte
 vóluit
 Solis Presbyteris, quibus
 sic cóngruit,
 Ut sumant, et dent cé-
 teris.
 Panis angélicus fit panis
 hóminum :

Dat panis cœlicus figúris
 términum :
 O res mirábilis, mandúcat
 Dóminum
 Pauper, servus, et hú-
 milis.
 Te trina Déitas únaque
 póscimus,
 Sic nos tu vísita, sicut te
 cólimus :
 Per tuas sémitas duc nos
 quo téndimus,
 Ad lucem, quam inhábi-
 tas. Amen.

In I. Nocturno.

Añã. Fructum salutífe-
 rum.

Psalmus j.

BEátus vir, qui non
 ábiit in consílio
 impiórum, et in via
 peccatórum non stetit, * et
 in cáthedra pestiléntiæ
 non sedit :
 Sed in lege Dómini vo-
 lúntas ejus, * et in lege
 ejus meditábitur die ac
 nocte.
 Et erit tamquam lignum,
 quod plantátum est secus
 decúrsus aquárum, * quod
 fructum suum dabit in
 témpore suo :
 Et fólium ejus non dé-
 fluet : * et ómnia quæ-
 cúmque fáciat prospera-
 buntur.
 Non sic ímpii, non sic : *

sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent impij in iudicio : * neque peccatóres in concílio iustórum.

Quóniam novit Dóminus viam iustórum : * et iter impiórum períbit.

Añã. Fructum salutíferum gustándum dedit Dóminus mortis suæ tém-pore.

Añã. A fructu fruménti.

Psalmus iv.

CUM invocárem exaudivit me Deus iustitiæ meæ : * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratióne meam.

Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid diligitis vanitátem, et quæritis mendáciúm?

Et scitóte quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum : * Dóminus exáudiet me cum clamávero ad eum.

Irascimini, et nolite peccáre : * quæ dicitis in córdibus vestris, in cubilibus vestris compungimini.

Sacrificáte sacrificium iustitiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt : Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui Dómine : * dedisti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui * multiplicáti sunt. In pace in idípsum * dór-miam et requiéscam ;

Quóniam tu Dómine singulariter in spe * constituísti me.

Añã. A fructu fruménti et vini multiplicáti fideles in pace Christi requiéscunt.

Añã. Communióne cálicis.

Psalmus xv.

CONSÉRVA me Dómine, quóniam sperávi in te. * Dixi Dómino : Deus meus es tu, quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis, qui sunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicatæ sunt infirmitátes eórum : * póstea acceleravérunt.

Non congregábo conventicula eórum de sanguinibus : * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hereditá-tis meæ, et cálicis mei : * tu es, qui restitues hereditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris : * étenim heréditas mea præclára est mihi.

Benedicám Dóminum, qui tríbuit mihi intelléctum : * insuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conspéctu meo semper : * quóniam a dextris est mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum est cor meum, et exsultávit lingua mea : * insuper et caro mea requiéscet in spe.

Quóniam non derelínques ánimam meam in inférno : * nec dabis Sanctum tuum vidére corruptióne.

Notas mihi fecísti vias vitæ, adimplébis me lætítia cum vultu tuo : * delectatiónes in dextera tua usque in finem.

Añã. Communióne cálicis, quo Deus ipse súmitur, non vitulórum sanguine, congregávit nos Dóminus.

V. Panem cœli dedit eis. *R.* Panem Angelórum manducávit homo.

Lectiones de Scriptura occurrente, cum R.R. ut infra.

In Quadragesima vero dicuntur Lectiones sequentes.

De Epístola prima beáti Pauli Apóstoli ad Corinthios.

Lectio j. Cap. xj. d

CONVENIÉNTIBUS vobis in unum, jam non est Domínicam cœnam manducáre. Unusquisque enim suam cœnam præsumit ad manducándum. Et álius quidem ésurit, álius autem ébrius est. Numquid domos non habétis ad manducándum et bibéndum? aut Ecclésiám Dei contémnitis, et confúnditis eos, qui non habent? Quid dicam vobis? Laudo vos? in hoc non laudo.

R. Immolábit hædum multitúdo filiórum Israel ad vésperam Paschæ : * Et edent carnes, et ázimos panes. *V.* Pascha nostrum immolátus est Christus : itaque epulémur in ázymis sinceritátis et veritátis. — Et edent.

Lectio ij.

EGO enim accépi a Dómino quod et tráddi vobis, quóniam Dóminus Jesus in qua nocte tradebátur, accépit panem, et grátias agens fregit, et

dixit: Accípite, et manducáte: hoc est corpus meum quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratióem. Similiter et cálicem, postquam cœnavit, dicens: Hic calix novum testaméntum est in meo ságuine: hoc fácite quotiescúmque bibétis, in meam commemoratióem. Quotiescúmque enim manducábitis panem hunc, et cálicem bibétis: mortem Dómini annuntiábitis donec véniat.

R. Comedétis carnes, et saturabimini pánibus: * Iste est panis, quem dedit vobis Dóminus ad vescéndum. **V.** Non Móyses dedit vobis panem de cœlo, sed Pater meus dat vobis panem de cœlo verum. — Iste est.

Lectia iij.

ITaque quicumque manducáverit panem hunc, vel biberit cálicem Dómini indigné: reus erit corpóris et ságuinis Dómini. Probet autem se ipsum homo: et sic de pane illo edat, et de cálice bibat. Qui enim manducat et bibit indigné, iudícium sibi manducat et bibit: non dijudicans corpus Dómini.

Ideo inter vos multi infirmi et imbecilles, et dormiunt multi. Quod si nosmetipsos dijudicáremus, non útique iudicáremur. Dum iudicámur autem, a Dómino corripimur, ut non cum hoc mundo damnemur.

R. Respéxit Elías ad caput suum subcinerícium panem: qui surgens comédit et bibit: * Et ambulávit in fortitudine cibi illius usque ad montem Dei. **V.** Si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum. — Et ambulávit. **Gloria Patri.** Et ambulávit.

In II. Nocturno.

Añã. Memor sit Dóminus.

Psalmus xij.

SXáudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxiliúm de sancto: * et de Sion tueátur te.

Memor sit omnis sacrificii tui: * et holocáustum tuum pingue fiat.

Tribuat tibi secúndum cor tuum: * et omne consílium tuum confirmet.

Lætábimur in salutári tuo: * et in nómine Dei nostri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas: * nunc cognóvi quóniam salvum fecit Dóminus Christum suum.

Exáudiet illum de cœlo sancto suo: * in potentátibus salus dexteræ ejus.

Hi in curribus, et hi in equis: * nos autem in nómine Dómini Dei nostri invocábimus.

Ipsi obligáti sunt, et ceciderunt: * nos autem surréximus, et erecti sumus.

Dómine salvum fac regem: * et exáudi nos in die, qua invocáverimuste.

Añã. Memor sit Dóminus sacrificii nostri, et holocáustum nostrum pingue fiat.

Añã. Parátur.

Psalmus xxiij.

Dominus regit me, et nihil mihi déerit: * in loco páscuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiúnis educávit me: * ánimam meam convértit.

Dedúxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.

Nam, et si ambulávero in medio umbræ mortis, non timebo mala: * quóniam tu mecum es.

Virga tua, et báculo tuus: * ipsa me consoláta sunt.

Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tribulant me.

Impinguásti in óleo caput meum: * et calix meus inébrians quam præclárus est!

Et misericórdia tua subsequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ:

Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitudinem diérum.

Añã. Parátur nobis mensa Dómini advérsus omnes qui tribulant nos.

Añã. In voce exsultatiónis.

Psalmus xlj.

Quemádmódum desiderat cervus ad fontes aquárum: * ita desiderat ánima mea ad te Deus.

Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum: * quando véniam, et apparebo ante faciém Dei?

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dicitur mihi quotídie: Ubi est Deus tuus?

Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam meam: * quóniam transíbo in locum tabernáculi ad-

mirabilis, usque ad domum Dei :

In voce exsultationis, et confessionis. * sonus epulantis.

Quare tristis es anima mea? * et quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi : * salutare vultus mei, et Deus meus.

Ad meipsum anima mea conturbata est : * propterea memor ero tui de terra Jordanis, et Hermonim a monte modico.

Abyssus abyssum invocat, * in voce cataractarum tuarum.

Omnia excelsa tua, et fluctus tui * super me transierunt.

In die mandavit Dominus misericordiam suam. * et nocte canticum ejus.

Apud me oratio Deo vitæ meæ, * dicam Deo : Susceptor meus es.

Quare oblitus es mei? * et quare contristatus incedo, dum affligit me inimicus?

Dum confringuntur ossa mea, * exprobraverunt mihi qui tribulant me inimici mei.

Dum dicunt mihi per singulos dies : Ubi est Deus

tuus? * quare tristis es anima mea? et quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi : * salutare vultus mei, et Deus meus.

Añã. In voce exsultationis resonent epulantes in mensa Domini.

℣. Cibavit illos ex adipi frumenti. **℟.** Et de petra, melle saturavit eos.

MENSE FEBRUARIO.
Sermo sancti Joannis Chrysostomi.

Ex Homilia lxj. ad populum Antioch.

Lectio iv.
Necessarium est, dilectissimi, mysteriorum discere miraculum, quodnam sit, et quare sit datum, et quæ ejus rei utilitas. Unum corpus efficiuntur : membra, inquit, ex carne ejus, et ex ossibus ejus : sequamur autem initiati, quæ dicuntur. Ut itaque non tantum per caritatem hoc fiamus, verum etiam ipsa re, in illam misceamur carnem : hoc namque per escam efficitur, quam largitus est nobis, volens ostendere desiderium quod erga nos habet. Propterea semetipsum nobis immiscuit, et

corpus suum in nos contemperavit, ut unum quid simus tamquam corpus capiti coaptatum : ardentem enim amantium hoc est.

℟. Cœnantibus illis accepit Jesus panem, et benedixit, ac fregit, deditque discipulis suis, et ait : * Accipite, et comedite : hoc est corpus meum. **℣.** Dixerunt viri tabernaculi mei : Quis det de carnibus ejus, ut satureremur? — Accipite.

Lectio v.

TAmquam leones igitur ignem spirantes ab illa mensa recedamus, facti diabolo terribiles, et caput nostrum mente revolventes, et caritatem, quam erga nos ostendit. Nam parentes quidem aliis sæpe filios tradunt alienos : ego autem, inquit, non ita, sed carnibus meis alo, et meipsum vobis appono, vos omnes generosos esse volens, et spem bonam de futuris vobis præbens : quippe qui vobis hic meipsum tradidi, multo magis id in futuro faciam. Vólui frater vester fieri, carni propter vos et sanguini communicavi : vobis vicissim ipsam car-

nem et sanguinem, per quæ cognatus vester factus sum, trado.

℟. Accipit Jesus calicem, postquam cœnavit, dicens : Hic calix novum testamentum est in meo sanguine : * Hoc facite in meam commemorationem. **℣.** Memoria memor ero, et tabescet in me anima mea. — Hoc facite.

Lectio vij.

At tendamus itaque nobis ipsis dilectissimi, talibus fruentes bonis : et cum aliquid turpe dicere voluerimus, vel nos ab ira corripi vidimus, vel alio quopiam hujusmodi vitio, consideremus quibus facti sumus digni : talisque cogitatio nobis irrationabilium motuum sit correctio. Quotquot igitur hujus participes corporis efficiuntur, quotquot sanguinem degustamus ; cogitemus quod illum sursum sedentem, qui ab Angelis adoratur incorruptibili vicinus virtuti, hunc degustamus. Hei mihi, quot ad salutem nobis viæ ! Nos corpus suum effecit, nobis suum communicavit corpus : et horum nos nihil a malis avertit.

R. Ego sum panis vitæ: patres vestri manducaverunt manna in deserto, et mortui sunt: * Hic est panis de cœlo descendens, ut si quis ex ipso manducet, non moriatur. **V.** Ego sum panis vivus, qui de cœlo descendi: si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in ætænum. — Hic est. **Gloria Patri.** Hic est.

MENSIBUS MARTIO
ET APRILI.

Sermo sancti Joannis
Chrysostomi.

Ex Homilia Ix. ad populum
Antioch.

Lectio III.

Uoniam Verbum dicit: Hoc est corpus meum: et asentiámur et credámus, et intellectuálibus ipsum óculis intueámur. Nihil enim sensibile nobis Christus tradidit: sed sensibílibus quidem rebus, at ómnia intelligibília. Itidem et in baptísmate: per rem nempe sensibílem aquam, donum confertur: intelligíbile vero quod perficitur, generatio et renovatio. Si enim incorpóreus esses, nuda et incorpórea tibi dedisset ipse

dona: sed quóniam ánima córpori consérta est, in sensibílibus intelligibília tibi præbet. Quot nunc dicunt: Vellem ipsius formam aspícere, figúram, vestiménta, calceaménta? Ecce eum vides, ipsum tangis, ipsum manducas. Et tu quidem vestiménta cupis vidére: ipse vero tibi concédit non tantum vidére, verum et manducáre, et tângere, et intra te súmere.

R. Cœnantibus illis accepit Jesus panem, et benedíxit, ac fregit, deditque discipulis suis, et ait: * Accípite, et comédite: hoc est corpus meum. **V.** Dixérunt víri tabernáculi mei: Quis det de cárnibus ejus, ut saturémur? — Accípite.

Lectio IV.

Igitur accédât nemo cum náusea, nemo resólútus, omnes accénsi, omnes fervéntes, et excítati. Nam si Judæi stantes, et calceaménta in pédibus habéntes, et báculos máibus gestántes, agnum cum festinatioe comedébant: te multo magis oportet esse solértem. Nam illi quidem in Palæstinam erant profectúri, et pro-

ptérea viatórum figúram habébant: tu vero debes in cœlum migráre. Quapropter in ómnibus oportet te vigiláre: nec enim parva pœna propónitur indígnis suméntibus. Cógita quantum advérsus prodítórem indignáris, et contra eos qui illum crucifixerunt: itaque considera, ne tu quoque sis reus córporis et sánguinis Christi. Illi sanctíssimum corpus occidérunt, tu vero pollúta súscipis ánima, post tot benefícia, Neque enim illi satis fuit, hóminem fieri, cólaphis cædi, et crucifigi: verum et semetípsum nobis commiscet: et non fide tantum, verum et ipsa re nos suum éfficit corpus.

R. Accépit Jesus cálicem, postquam cœnavit, dicens: Hic calix novum testaméntum est in meo sáanguine: * Hoc fácite in meam commemoratió-nem. **V.** Memória memor ero, et tabéscet in me ánima mea. — Hoc.

Lectio Vj.

QUO non oportet igitur esse puriórem, tali fruéntem sacrificio? quo solári rádio non splendídiorem manum, carnem

hanc dividéntem? os quod igni spiritali replétur, linguam quæ treméndo nimis sáanguine rubéscit? Cógita quali sis insignítus honóre, quali mensa fruáris. Quod Angeli vidéntes horréscunt, neque libere audent intuéri propter emicántem inde splendórem; hoc nos páscimur, huic nos unímur, et facti sumus unum Christi corpus, et una caro. Quis loquétur poténtias Dómini, audítas fáciat omnes laudes ejus? Quis pastor oves próprio pascit cruóre? Et quid dico, pastor? Matres multæ sunt, quæ post partus dolóres, filios áliis tradunt nutrícibus. Hoc autem ipse non est passus: sed ipse nos próprio sáanguine pascit, et per ómnia nos sibi coagméntat.

R. Ego sum panis vitæ: patres vestri manducaverunt manna in deserto, et mortui sunt: * Hic est panis de cœlo descendens, ut si quis ex ipso manducet, non moriatur. **V.** Ego sum panis vivus, qui de cœlo descendi: si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in ætænum. — Hic est. **Gloria Patri.** Hic est.

MENSIBUS MAIO
ET JUNIO.

Sermō sancti Joānnis
Chrysóstomi.

Ex eadem Homilia lx.

Lectio iv.

Nicuīque fidélium
Christus semet-
ipsum per mysté-
ria commiscet, et quos
génuit, per semetípsum
enútrit, nec álteri tradit :
per hoc tibi rursus per-
suádens, quod carnem
tuam assúpsit. Ne tor-
peámus ígitur tanta digni-
caritate et honóre putáti.
Nonne vidétis quanta
promptitúdine párvuli pa-
pillas cápiunt, et quanto
impetu lábia ubéribus in-
figunt? Accedámus cum
tanta nos quoque alacri-
táte ad hanc mensam, et
ad úbera póculi spiritalis :
quinimo cum longe majó-
ri trahámus tamquam in-
fántes lacténtes, spíritus
grátiam ; et unus sit nobis
dolor hac esca privári.
Non sunt humanæ virtútis
ópera, hæc quæ propo-
núntur : qui tunc ipsa fe-
cit in illa cœna, idem ea
nunc quoque facit. Nos
ministrórum tenémus lo-
cum : qui vero sanctíficat
ea et immútat, ipse est.
Nullus itaque Judas assi-

stat, nullus avárus : nam
tales mensa non súscipit.
Si quis est discipulus, ad-
sit : ait enim : Cum disci-
pulis meis fácio Pascha.
Hæc est illa mensa, et mi-
nus nihil habet. Non enim
illam quidem Christus,
hanc autem homo pérfici-
cit : verum et hanc ipse
quoque.

R. Cœnántibus illis accé-
pit Jesus panem, et bene-
dixit, ac fregit, deditque
discípulis suis, et ait : * Ac-
cípite, et comédite : hoc
est corpus meum, allelúia.
V. Dixérunt viri taberná-
culi mei : Quis det de cár-
nibus ejus, ut saturémur?
— Accípite.

Lectio v.

In humanus accédát ne-
mo, nemo crudélis et
immiséricors, nemo pror-
sus immúndus. Hæc ad
communicántes dico, et
ad vos ministrántes. Nam
et ad vos sermónem con-
vértere necessárium est
ut multo cum stúdio hæc
dona distribuátis. Non par-
va vobis ímminet últio, si
quemquam, illius culpæ
cónscii, hujus mensæ par-
ticipem esse concedátis :
sanguis ejus de má nibus
vestris exquirétur : sive
quis dux militiæ sit, sive

præfêctus, sive princeps
diadémate coronátus, indí-
gne autem accédát, próhi-
be ; majórem illo potestá-
tem habes. Proptérea vos
Deus hoc insignívit honó-
re, ut tália discernátis. Hoc
vestra dignitas est, hoc se-
cúritas, hoc omnis coróna ;
non ut albam et splendén-
tem túnicam circumeátis
indúti. Verum et tu láice,
cum sacerdotem videris
offeréntem, ne ut sacerdotem
esse putes hoc faciéntem,
sed Christi manum
invisibíliter exténsam.

R. Accépit Jesus cáli-
cem, postquam cœnávít,
dicens : Hic calix novum
testaméntum est in meo
sanguine : * Hoc fácite in
meam commemoratió-
nem, allelúia. **V.** Memó-
ria memor ero, et tabéscet
in me ánima mea. — Hoc.

Lectio vj.

Audiámus ígitur et sa-
cerdótes et súbditi,
quali esca facti sumus di-
gni : audiámus et horreá-
mus. Sanctis cárnibus suis
nos dedit impléri, semet-
ípsum appósuit immolá-
tum. Quænam ígitur erit
nobis excusátio, cum táli-
bus pasti tália peccémus,
cum lupi fiámus Agnum
comedéntes. cum tam-

quam oves pasti more
leónum diripiámus? Hoc
enim mystérium non a ra-
pína tantum, verum et ab
omni vel ténui inimicitia
purum esse pénitus jubet :
est enim pacis mystérium.
Judæis quidem annuátim
propriórum monuménta
beneficiórum solemnítates
Deus alligávit : tibi
vero síngulis diébus per
hæc mystéria. Nullus ita-
que Judas hanc mensam
petat, nullus Simon. Hi
namque duo propter ava-
ritiam perierunt : hoc ígi-
tur bárathrum fugiámus.

R. Ego sum panis vitæ :
patres vestri manducavé-
runt manna in desérto, et
mórtui sunt : * Hic est pa-
nis de cœlo descéndens,
ut si quis ex ipso mandú-
cet, non moriátur. **V.** Ego
sum panis vivus, qui de
cœlo descénda : si quis
manducáverit ex hoc pa-
ne, vivet in ætérnum. —
Hic est. Glória Patri. Hic
est.

In III. Nocturno.

Añã. Introíbo.

Psálmus clix.

Udica me Deus, et
discérne causam
meam de gente
non sancta, * ab hómine
iníquo, et dolóso érue me.

Quia tu es Deus fortitudo mea : * quare me repulisti? et quare tristis incedo, dum affligit me inimicus?

Emitte lucem tuam et veritatem tuam : * ipsa me deduxerunt, et adduxerunt in montem sanctum tuum, et in tabernacula tua.

Et introibo ad altare Dei : * ad Deum, qui lætificat juventutem meam.

Confitebor tibi in cithara Deus Deus meus : * quare tristis es anima mea? et quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi : * salutare vultus mei, et Deus meus.

Añã. Introibo ad altare Dei : sumam Christum, qui reno vat juventutem meam.

Añã. Cibavit nos Dominus.

Psalmus lxxx.

EXsultate Deo adjutori nostro : * jubilate Deo Jacob.

Sumite psalmum, et date tympanum : * psalterium jucundum cum cithara.

Buccinate in Neomenia tuba, * in insigni die solemnitatis vestrae :

Quia præceptum in Israel est : * et iudicium Deo Jacob.

Testimonium in Joseph posuit illud, cum exiret de terra Ægypti : * linguam, quam non noverat, audivit.

Divertit ab oneribus dorsum ejus : * manus ejus in cophino servi erunt.

In tribulatione invocasti me, et libera vi te : * exaudi vi te in abscondito tempestatis : probavi te apud aquam contradictionis.

Audi populus meus, et contestabor te : * Israel si audieris me, non erit in te deus recens, neque adorabis deum alienum.

Ego enim sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti : * dilata os tuum, et implebo illud.

Et non audivit populus meus vocem meam : * et Israel non intendit mihi.

Et dimisi eos secundum desideria cordis eorum, * ibunt in adinventibus suis.

Si populus meus audisset me : * Israel si in viis meis ambulasset :

Pro nihilo forsitan inimicos eorum humiliassem : * et super tribulantes eos misissem manum meam.

Inimici Domini mentiti sunt ei : * et erit tempus eorum in sæcula.

Et cibavit eos ex adipem frumenti : * et de petra, melle saturavit eos.

Añã. Cibavit nos Dominus ex adipem frumenti : et de petra, melle saturavit nos.

Añã. Ex altari.

Psalmus lxxxij.

Quam dilecta tabernacula tua Domine virtutum : * concupiscit, et deficit anima mea in atria Domini.

Cor meum, et caro mea * exsultaverunt in Deum vivum.

Etenim passer invenit sibi domum : * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altaria tua Domine virtutum : * Rex meus, et Deus meus.

Beati, qui habitant in domo tua Domine : * in sæcula sæculorum laudabunt te.

Beatus vir, cujus est auxilium abs te : * ascensiones in corde suo disposuit, in valle lacrymarum in loco, quem posuit.

Etenim benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem : * vi-

debitur Deus deorum in Sion.

Domine Deus virtutum exaudi orationem meam : * auribus percipe Deus Jacob.

Protector noster aspice Deus : * et respice in faciem Christi tui :

Quia melior est dies una in atris tuis * super millia.

Elégi abjectus esse in domo Dei mei : * magis quam habitare in tabernaculis peccatorum.

Quia misericordiam, et veritatem diligit Deus : * gratiam, et gloriam dabit Dominus.

Non privabit bonis eos, qui ambulant in innocentia : * Domine virtutum, beatus homo, qui sperat in te.

Añã. Ex altari tuo Domine Christum sumimus : in quem cor et caro nostra exsultant.

V. Educas panem de terra. **R.** Et vinum lætificet cor hominis.

MENSE FEBRUARIO.
Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio vij. Cap. vj. f

IN illo tempore : Dixit Jesus turbis Judæorum : Caro mea, vere est cibus : et sanguis meus, vere est potus. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini
Episcopi.

Tract. xxvij. in Joann.

Verba Domini ex
Evangélio, quæ
sermónem prísti-
num consequuntur, audi-
vimus. Hinc sermo debet
auribus et mentibus
vestris, et hodierna die non
importunus est. Est enim
de corpore Domini, quod
dicebat se dare ad man-
ducandum propter ætér-
nam vitam. Expósuit au-
tem modum attributionis
hujus, et doni sui, quómo-
do daret carnem suam
manducare dicens : Qui
manducat carnem meam,
et bibit sanguinem meum,
in me manet, et ego in illo.
Signum quia manducavit
et bibit, hoc est : si manet,
et manetur : si habitat, et
inhabitatur : si hæret, ut
non deseratur.

R. Qui manducat meam
carnem, et bibit meum san-
guinem, * In me manet, et
ego in eo. **V.** Non est alia
natio tam grandis, quæ
habeat deos appropin-
quantes sibi, sicut Deus no-
ster adest nobis. — In me.

Lectio viij.

HOC ergo nos docuit et
admonuit mysticis
verbis, ut simus in ejus

corpore sub ipso capite in
membrisejus, edentes car-
nem ejus, non relinquen-
tes unitatem ejus. Sed qui
aderant, plures non intel-
ligendo scandalizati sunt :
non enim cogitabant, hæc
audiendo, nisi carnem,
quod ipsi erant. Apóstolus
autem dicit, et verum dicit :
Sapere secundum carnem,
mors est. Carnem suam
dat nobis Dominus man-
ducare : et sapere secun-
dum carnem, mors est.
Cum de carne sua dicat,
quia ibi est vita æterna :
ergo nec carnem debemus
sapere secundum carnem,
sicut in his verbis : Multi
itaque audientes, non ex
inimicis, sed ex discipulis
ejus, dixerunt : Durus est
hic sermo, et quis potest
eum audire?

R. Misit me vivens Pa-
ter, et ego vivo propter
Patrem : * Et qui mandu-
cat me, vivet propter me.
V. Cibavit illum Dominus
pane vitæ et intellectus. —
Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

SI discipuli durum ha-
buerunt istum sermó-
nem, quid inimici? Et ta-
men sic oportebat ut dice-
retur, quod non ab omni-
bus intelligeretur. Secrè-

tum Dei intentos debet
facere, non adversos : isti
autem cito defecerunt, tá-
lia loquente Domino Jesu
Christo. Non crediderunt
aliquid magnum dicen-
tem, et verbis illis aliquam
gratiam cooperientem : sed
prout voluerunt, ita intel-
lexerunt, et more homi-
num : quia poterat Jesus,
aut hoc disponebat Jesus,
carnem, qua indutum erat
Verbum, veluti concisam,
distribuere credentibus in
se. Durus est, inquit,
hic sermo : quis potest eum
audire?

Te Deum laudamus. 20.

MENSIBUS MARTIO
ET APRILI.

Lectio sancti Evangélii
secundum Joannem.

Lectio vij. Cap. vj. f

IN illo tempore : Dixit
Jesus turbis Judæo-
rum : Caro mea, vere est
cibus : et sanguis meus
vere est potus. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini
Episcopi.

Tract. xxvij. in Joannem,
ante medium.

Iximus, fratres, hoc
Dominum com-
mendasse in man-
ducatione carnis suæ, et
potatione sanguinis sui, ut
in illo maneamus, et ipse

in nobis. Manemus autem
in illo, cum sumus membra
ejus : manet autem ipse in
nobis, cum sumus tem-
plum ejus. Ut autem simus
membra ejus, unitas nos
compaginat : ut compagini-
net unitas, quæ facit, nisi
caritas? Et caritas Dei
unde? Apóstolum interro-
ga. Caritas, inquit, Dei
diffusa est in cordibus no-
stris per Spiritum san-
ctum, qui datus est nobis.

R. Qui manducat meam
carnem, et bibit meum
sanguinem, * In me ma-
net, et ego in eo. **V.** Non
est alia natio tam grandis,
quæ habeat deos appropin-
quantes sibi, sicut Deus
noster adest nobis. —
In me.

Lectio viij.

Ergo spiritus est, qui
vivificat : spiritus
enim facit viva membra :
nec viva membra spiritus
facit, nisi quæ in corpore,
quod vegetat ipse spiritus,
invenerit. Nam spiritus,
qui est in te, o homo, quo
constas, ut homo sis, num-
quid vivificat membrum,
quod separatum invenerit
a carne tua? Spiritum
tuum dico animam tuam.
Anima tua non vivificat,
nisi membra, quæ sunt in